

Ne Zamandan Beri Böyle Dağıldın

– redfer · 04 Haziran 2024

susmuş bir yanardağ
küllenmiş bir ateş
akmayan bir ırmak
kokmayan bir gül gibi
söylesene
sen nerede kayboldun

kendinden hangi köşe başında vazgeçtin
ne zamandan beri
başına bir kuş tüyü konduğunda
yüreğin kanamaya başladı
yaran o kadar mı derin
kolun kanadın nerede kırıldı
hangi kördüğümü
içinde bir ukde bile kalmadan
kendi ellerinle boynuna doladın

hangi vakit sendeledin
düştün

ve bir daha kalkamadın
sonsuz bir matem çöktü şehrin üzerine
çöktüğünü ve bir daha kalkamayacağını
ne zaman anladın
söylesene

söyle bana
kesif bir sis içinde yol almaya çalışırken
sis lambalarını yakmayı unutmanın ölümcül kazalara yol açtığını
unutulmuş bir zaman üzerinde durmanın
sanıldığı kadar emniyetli olmadığını
bilmiyor muydun

bir yaranın kanatılması gibi
sen mi yazdın ortaya saçılan bütün bu cümleleri
kelimeleri bu kadar çok israf ettiğinden mi
yoksa
görünmek istediğin ile görüldüğün arasında ki uçurumu
fark ettiğinden mi oldu bu

kanatların yoktu
lakin iki yakan arası
bir köprü kuramayacağın kadar da mı genişti
o uçurumun başında mı vazgeçtin
dönüşebileceğin bir şeyin kalmadığını mı fark ettin

son nazarınla yer ile göklerin titrediğinden mi
kalbinin denizinde taş üstüne taş bastığından mı
böyle böyle mi sonunda taş kestin
o zaman mı
siz gidin, ben gelmiyorum dedin

ilk kez
ya da ne zaman
aynı kapıya çıkan bir cümle daha kurdun
siz kalın
ben gidiyorum
dedin

ayrıldın kalabalıktan
sonra her an için sökecek gibi duran karanlık
bir duvar dibine yaralı bir kedi gibi kıvrıldın da
tek çığlık koparmadan
bütün
o müphem uğultuyu gerisin geri ciğerlerine mi yolladın
kopuk cümleleri bir araya getirmek değil miydi
senin marifetin

aynan paramparça
ne zaman böyle kırıldın
böyle dağıldın
bulutlara mı kırıldın
yağmurun ,şimşeğin, gök gürültüsünün varlığını
ne zaman inkar ettin

ne zaman bunun bir oyun olduğuna
karar verdin
sıcak bir haziran günü mü
artık secdeye kapanan bir alanın
konuşan bir ırmağın kalmadığını mı
daha gidecek hiçbir yer olmadığını mı
fark ettiğinden mi
döndün geriye

kimse görmedi mi
kimse işitmedi mi
bir hilal gibi karanlık geceye varıp da
yeniden doğmaya başlayamayınca mı
yoksa şehadet parmağını ışığa çevirip de
gördüğünü gösterebileceğin bir kimsenin
kalmadığını mı fark ettin

bir daha söylesene
yenilgiye tam evet demişken
bu defa
ve işte ilk defa
önünde diz çöken kimseyi bulamayınca mı
kıydın kendine

ne zaman
sen kendine
bir demet nergis almaktan vazgeçtin
söylesene
nerede kayboldun sen
hangi kavşakta
hangi çıkmaz sokakta

redfer